

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 120/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Felixom Neupauerom, Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Cdo 56/2021 z 30. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa voči najvyššiemu súdu domáha náhrady trov konania pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ sa ako žalobca domáhal žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) od žalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) zaplata kúpnej ceny zmenky na základe zmluvy o predaji zmenky s nominálnou hodnotou 3 240 000 českých korún s príslušenstvom a s priznaným úrokom z omeškania (spolu 5 000 000 českých korún). Túto kúpnu zmluvu sťažovateľ so žalovaným uzavrel 12. februára 2001 vo forme Mimosmēnečného ujednání (ďalej len „ujednání“), z ktorého vyplýva, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] Česká republika, [REDAKOVANÉ] (ďalej len „akciová spoločnosť“), zastúpená predsedom predstavenstva [REDAKOVANÉ], vystavila 14. januára 1998 vlastnú zmenku (ďalej len „zmenka“) na sumu 3 240 000 českých korún, a to na meno sťažovateľa.

3. Dňa 31. januára 2001 bola zmenka prevedená na rad žalovaného, ktorý sa v ujednaní zaviazal, že pre prípad nezaplatenia zmenky do 8. februára 2001 splnomocní [REDAKOVANÉ] na podanie návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu. Sťažovateľ a žalovaný sa v ujednaní dohodli, že kúpna cena z prevodu zmenky je 3 240 000 českých korún. Kúpnu cenu mal žalovaný sťažovateľovi uhradiť po právoplatnom skončení súdneho konania, v ktorom bude žalovaná akciová spoločnosť povinná uhradiť zmenkovú sumu s príslušenstvom. Splatnosť kúpnej ceny bola 14 dní odo dňa, kedy bude vymožená čiastka pripísaná na účet žalovaného. Ďalej sa dohodli, že ak žalovaný nesplnomocní [REDAKOVANÉ] najneskôr do 10. februára 2001 na už uvedené, zaväzuje sa žalovaný zaplatiť sťažovateľovi zmluvnú pokutu 3 240 000 českých korún.

4. Z uznesenia Krajského súdu v Brne č. k. 5Cm/113/2001 zo 7. októbra 2009 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci č. k. 4Cmo/490/2009 z 5. januára 2010 vyplýva, že uvedené konanie na Krajskom súde v Brne vo veci žalobcu [REDAKOVANÉ] (v konaní pred okresným súdom v postavení žalovaného) a žalovanej akciovej spoločnosti o zaplatenie zmenky bolo z dôvodu späťvzatia žaloby zastavené.

5. Sťažovateľ vo svojom výsluchu uviedol, že žalovanú sumu už žiada z titulu náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že žalovaný (v pozícii žalobcu počas konania sp. zn. 5Cm/113/2001 na Krajskom súde v Brne) vzal žalobu o zaplatenie zmenkovej sumy 3 240 000 českých korún späť, čím zmaril vyplatenie kúpnej ceny zmenky. V zmysle ujednaní prebiehalo konanie na Krajskom súde v Brne, kde sa preukázalo, že návrh je bezpredmetný, pretože zmenka už bola uhradená, a tak žalovaný vzal návrh späť.

6. Krajský súd v Bratislave sa vo svojom rozsudku č. k. 8Co/60/2018-310 z 29. septembra 2020 vyjadril k odvolaniu sťažovateľa tak, že zhrnul námietky sťažovateľa spočívajúce najmä v tom, že konanie okresného súdu má mať inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, okresný súd nevykonával navrhované dôkazy, na základe vykonaných dôkazov mal dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam, jeho rozhodnutie má vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci a taktiež vôbec neskúmal príčiny a okolnosti nesplnenia odkladacej podmienky. Zároveň sťažovateľ v zmysle § 36 ods. 3 Občianskeho zákonníka namietal, že nesplnenie odkladacej podmienky úmyselne zapríčinil žalovaný späťvzatím žaloby v zmenkovom konaní. Podľa sťažovateľa žalovaný hodnoverne neodôvodnil späťvzatie žaloby. Sťažovateľ sa zamerával na tvrdenie, že napriek tomu, že žalovaný uplatnil procesný úkon, ktorým disponoval v súlade so zákonom, nie je vylúčené z hľadiska hmotného práva naplnenie skutkovej podstaty protiprávneho konania. Týmto hmotnoprávnym aspektom sa však podľa sťažovateľa okresný súd vôbec nezaoberal.

7. Krajský súd po preskúmaní rozsudku okresného súdu, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, vyhodnotil odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné. Konštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu na posúdenie opodstatnenosti žaloby sťažovateľa, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny najprv z titulu zaplatenia kúpnej ceny zmenky žalovaným a následne z titulu náhrady škody žalovaným, ako aj na posúdenie opodstatnenosti argumentácie žalovaného. Zároveň skutkové zistenia okresného súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní najmä v prednesoch sporových strán, ako aj obsahu spisu. Okresný súd v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov dôkazy správne vyhodnotil, vyvodil správne skutkové závery a z nich správne právne posúdenie veci spočívajúce v konštatovaní, že sťažovateľ nepreukázal svoj nárok

na zaplatenie žalovanej istiny, keďže nepreukázal splnenie podmienky uvedenej v ujednaní a zároveň žalovaný bol oprávnený vziať svoj návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu späť, pričom tento úkon nie je protiprávnym, a tak z neho nemôže byť vyvodená zodpovednosť za škodu.

8. Zamietnutie žaloby sťažovateľa okresný súd odôvodnil ako skutkovými, tak právnymi závermi, čím je jeho odôvodnenie dostatočným podkladom pre odvolací prieskum. Keďže sťažovateľ mohol voči týmto skutkovým a právnym záverom primerane argumentovať, bolo zachované právo na spravodlivý súdny proces a nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Krajský súd tak konštatuje, že rozsudok okresného súdu nemohol byť svojvoľný či zjavne neodôvodnený.

9. Krajský súd uvádza, že sťažovateľ v odvolaní nedôvodne namieta, že splnenie odkladacej podmienky zámerne zmaril žalovaný späťvzatím žaloby v zmenkovom konaní bez primeraného odôvodnenia. K dôvodom späťvzatia sa žalovaný totiž vyjadril už na pojednávaní 4. októbra 2016, kde uviedol, že dôvodom bolo konanie sťažovateľa, ktorý sa ako svedok nedostavil na pojednávanie a neposkytol súčinnosť. Z listu Krajského súdu v Brne z 6. februára 2012 vyplýva, že sťažovateľ bol opakovane márne predvolávaný v zmenkovom konaní ako svedok, zásielky ignoroval, čím zmaril rýchle, spravodlivé a úplné došetrenie veci. Na pojednávaní 20. júna 2017 bol žalovaný vypočutý k dôvodom späťvzatia žaloby v zmenkovom konaní a uviedol, že po podaní návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu [REDAKOVANÉ] preukázal, že návrh je bezpredmetný, pretože zmenka bola uhradená. Ďalej žalovaný uviedol, že šlo o podvod zo strany sťažovateľa, keďže zmenka už bola uhradená a žalovaný nechcel peniaze, ktoré mu nepatria. Uviedol, že nevedel, že od ujednaní sa dá odstúpiť a „*noty dával vždy [REDAKOVANÉ], ktorého sa nedalo absolútne zohnať, telefónom, ani inak, menil bydliská*“. Žalovaný nechcel, aby mu za tejto situácie ďalej stúpali náklady. V konaní bol vypočutý aj svedok [REDAKOVANÉ] (otec žalovaného), ktorý sa nevedel vyjadriť k dôvodom späťvzatia žaloby žalovaným v zmenkovom konaní a ku zmenkovému konaniu na Krajskom súde v Brne uviedol, že bolo niekoľko rokov prerušené, akciovou spoločnosťou boli podávané trestné oznámenia a namietala, že zmenka už bola zaplatená. Na pojednávaní 20. júna 2017 bol vypočutý svedok [REDAKOVANÉ], ktorý tiež uviedol, že zmenka bola uhradená, pričom posledná splátka bola zaplatená 3. decembra 1999 v sume 700 000 českých korún a žaloba bola podaná cca dva roky po zaplatení celej sumy zmenky. Uviedol, že sumy boli vyplácané v hotovosti, má k dispozícii výpisy z účtov preukazujúce výbery a spôsob zaúčtovania, pričom na Krajskom súde v Brne boli vykonané svedecké výpovede manželky, účtovníka a osôb, ktoré o tom vedeli. Ďalej uviedol, že vystavenie zmenky súviselo s pôžičkou 3 000 000 českých korún poskytnutou sťažovateľom akciovej spoločnosti na kúpu nehnuteľnosti, pričom zmenka bola akousi poistkou, ak by sa [REDAKOVANÉ] niečo stalo, pretože peniaze mu sťažovateľ poskytol bez dokladu a v hotovosti. Postupne splatila akciová spoločnosť celú zmenku, spolu 4 540 000 českých korún a [REDAKOVANÉ] žiadal sťažovateľa z toho dôvodu o vydanie zmenky, no sťažovateľ ju postúpil na žalovaného, ktorý si uplatňoval jej zaplatenie v zmenkovom konaní, kde akciová spoločnosť namietala, že zmenka je uhradená a podala aj trestné oznámenie.

10. Krajský súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] nemožno považovať za vierohodnú, pretože v rozhodnom čase bol predsedom predstavenstva akciovej spoločnosti. Ako osoba zastávajúca túto funkciu to bol práve on, kto mohol a mal mať prehľad o vystavení zmenky, okolnostiach jej vystavenia, ako aj jej úhrade. Zároveň je nedôvodné tvrdenie sťažovateľa, že [REDAKOVANÉ] svoje tvrdenia nepodložil žiadnymi relevantnými listinnými dôkazmi,

a to z dôvodu, že je svedkom, ktorý má povinnosť vypovedať pravdu, nič nezamlčať, a nie stranou v konaní, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno preukázania tvrdení.

11. Krajský súd poukázal na to, že pri posudzovaní späťvzatia žaloby treba okrem toho, či bola alebo nebola zmenka zaplatená, vychádzať najmä z toho, že späťvzatie je dispozitívny právny úkon v občianskom súdnom konaní, uplatnenie ktorého je právom žalobcu a nemožno opomenúť okolnosti vykonania tohto úkonu. V ujednaní sa žalovaný zaviazal, že ak nebude zmenka zaplatená do 8. februára 2001, splnomocní [REDAKOVANÉ] na podanie návrhu na vydanie zmenkového platobného rozkazu na zaplatenie 3 240 000 českých korún s príslušenstvom a tento svoj záväzok splnil a v začatom zmenkovom konaní pokračoval niekoľko rokov, napriek trestným oznámeniam podaným akciovou spoločnosťou, a to aj na žalovaného. V súvislosti s prebiehajúcimi trestnými konaniami bolo zmenkové konanie prerušené od 18. decembra 2001 do 7. októbra 2009, keď Krajský súd v Brne rozhodol o pokračovaní a následne v dôsledku späťvzatia žaloby zmenkové konanie zastavil. Ako výpoveďou žalovaného, tak výpoveďou svedkov bolo preukázané, že akciová spoločnosť v zmenkovom konaní namietala, že zmenka je zaplatená. Svedok [REDAKOVANÉ] uviedol, že má o tom doklady, a zároveň v zmenkovom konaní bola vypočutá manželka, účtovník a ďalšie osoby. Spomenuté okolnosti spočívajúce v celkovej dĺžke konania, jeho prerušení v trvaní 8 rokov, podaných trestných oznámeniach, obrane akciovej spoločnosti v zmenkovom konaní a narastajúce trovy konania dávali žalovanému dostatočné dôvody na zváženie, ako naloží so svojím dispozičným právom vo vzťahu k žalobe. Za daných okolností nemožno späťvzatie žaloby žalovaným považovať za konanie smerujúce k zmareniu odkladacej podmienky, čo umocňuje aj fakt, že k späťvzatiu došlo s časovým odstupom niekoľko rokov, čo logicky kolide s prípadným zámerom zmarit odkladaciu podmienku. A napokon nebolo v konaní preukázané, že by mal žalovaný z prípadného zmarenia odkladacej podmienky prospech. Vzhľadom na uvedené a to, že žalovaný sa v ujednaní nezaviazal na zabezpečenie exekučného titulu, nemožno považovať späťvzatie žaloby žalovaným za protiprávny úkon, resp. porušenie povinnosti, ktoré by zakladalo jeho zodpovednosť za škodu.

12. V dôsledku dokazovaním preukázaných okolností a späťvzatia žaloby v zmenkovom konaní ako výkonu dispozičného oprávnenia žalovaného vyhodnotil krajský súd ďalšie sťažovateľom navrhnuté dokazovanie vyžiadaním spisu zmenkového konania a vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave ako nadbytočné. Sťažovateľ nedôvodne namietal v odvolaní, že okresný súd sa s týmito jeho návrhmi dokazovania nevysporiadal, pretože z odôvodnenia jasne vyplýva, že ich vykonanie by nevedlo k objasneniu veci a nemalo by vplyv na meritórne rozhodnutie.

13. Uvedené viedlo k záveru krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

14. V dovolaní, ktoré sťažovateľ vyvodil z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), zopakoval tie isté námietky, ktoré uviedol už v odvolaní. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

15. Najvyšší súd k výčitkám sťažovateľa voči súdom prvých dvoch inštancií poukazujúcich na nevykonanie skutkových podkladov uviedol, že dokazovanie je časťou civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Právomoc konať vo veci samej zahŕňa aj právomoc posúdiť, či a aké dôkazy sú na zistenie skutkového stavu potrebné a ako sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu

na vykonanie dokazovania a následné rozhodnutie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov sa vykonajú a v akom rozsahu, je vecou súdu, nie procesných strán. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov súdom alebo vykonanie aj nenavrhnutých dôkazov rozhodne nemožno považovať za vadu zmätočnosti konania (R 125/1999).

16. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach (napr. 4 Cdo 100/2018, 5 Cdo 202/2018, 5 Cdo 138/2018, 5 Cdo 122/2019) konštatoval, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu o nich nielen rozhodnúť, ale v prípade nevyhovenia odôvodniť, prečo tak urobil. Nevyhovenie možno pritom odôvodniť tromi dôvodmi. Prvým je, že skutočnosť, ktorá má byť navrhnutým dôkazom overená, je bez relevancie vo vzťahu k predmetu konania. Druhým je, že navrhnutý dôkaz nepotvrdí ani nevyvráti overovanú skutočnosť, čiže nemá voči overovanej skutočnosti výpovednú hodnotu. Tretím je nadbytočnosť dôkazu, čiže skutočnosť, ku ktorej overeniu má navrhovaný dôkaz smerovať, už bola nepochybne preukázaná alebo vyvrátená. V prípade, že súd takto nepostupuje, koná v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Najvyšší súd však v prípade okresného súdu a krajského súdu takéto nedostatky nezistil. Oba súdy v odôvodnení uviedli, prečo nepovažovali za potrebné vykonať ďalšie sťažovateľom navrhované dôkazy (bod 19 rozsudku okresného súdu a body 9 a 10 rozsudku krajského súdu), a toto ich odôvodnenie považuje najvyšší súd za dostatočné.

17. K namietanému nesprávne právnemu posúdeniu veci najvyšší súd uviedol, že v rámci jeho súčasnej rozhodovacej praxe nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (R 24/2017 a 1 Cdo 71/2018, 2 Cdo 49/2018, 3 Cdo 37/2018, 4 Cdo 1/2018, 5 Cdo 191/2018, 7 Cdo 79/2018, 8 Cdo 76/2018), pričom tieto právne závery nepovažuje ústavný súd za ústavnoprávne neakceptovateľné (I. ÚS 61/2019).

18. Najvyšší súd je toho názoru, že rozsudok okresného súdu aj rozsudok krajského súdu (ktoré je treba posudzovať vo vzájomnej zhode) spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP. Z toho dôvodu ich nemožno považovať za nepreskúmateľné, neodôvodnené či arbitrárne. Krajský súd v bodoch 7, 8 a 9 svojho rozsudku uviedol podstatné dôvody svojich záverov a konštatoval, že ako rozsudok okresného, tak krajského súdu majú správnu formálnu štruktúru. Jednotlivé časti odôvodnení rozsudkov na seba logicky nadväzujú a po obsahovo-materiálnej stránke zabezpečujú ich zrozumiteľnosť a interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnení jasne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami na jednej strane a ich hodnotením a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkového stavu neabsentujú žiadne relevantné okolnosti. Zároveň argumentácia súdov je logická, konzistentná a presvedčivá, takže závery, ku ktorým sa dopracovali, sú akceptovateľné ako pre právnickú, tak pre laickú verejnosť. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľ v dovolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by už neboli zistené a vyhodnotené súdmi v základnom konaní.

19. Napokon najvyšší súd uzatvára, že keďže námietka sťažovateľa, že konanie pred krajským súdom je postihnuté vadou podľa § 420 písm. f) CSP, sa ukázala ako neopodstatnená, dovolanie sťažovateľa je v tejto časti síce prípustné, ale nie je dôvodné, čo viedlo k zamietnutiu dovolania sťažovateľa v zmysle § 448 CSP a priznaniu trov konania v celom rozsahu žalovanému.

II.

20. Proti napadnutému rozsudku argumentoval sťažovateľ najmä tým, že:

- a) napadnutý rozsudok je nezákonný a arbitrárny,
- b) najvyšší súd sa mal dopustiť nesprávneho procesného postupu, ktorým znemožnil sťažovateľovi uskutočňovať jeho procesné práva v takom rozsahu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) najvyšší súd sa mal nevysporiadať s nosnou právnou argumentáciou sťažovateľa v dovolaní,
- d) to, že súdy nižšieho stupňa použili na vyvodenie záverov aj výpoveď žalovaného, čo najvyšší súd odobril, malo byť podľa sťažovateľa porušením rovnosti strán a popretím spravodlivého procesu.

III.

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom.

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. k čl. 36 ods. 1 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

23. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

24. Sťažovateľ poukazoval na to, že nemá ako preukázať nepripísanie vymoženej ceny zmenky na účet žalovaného. Ústavný súd však poukazuje na to, že keďže bolo zmenkové konanie zastavené, o čom má sťažovateľ vedomosť, táto čiastka na účet žalovaného pripísaná byť nemohla, čím ani nemohla byť splnená odkladacia podmienka.

25. Tak ako súdy nižšieho stupňa, aj najvyšší súd poukazoval na podstatnú skutočnosť, že je bez právneho významu, či zmenka bola alebo nebola uhradená, pretože to nemalo žiaden vplyv na späťvzatie žaloby ako zákonného dispozičného úkonu žalovaného, ktorého využitie nebolo protiprávnym úkonom. V dôsledku toho bolo aj bez právneho významu vykonávanie sťažovateľom navrhovaného dokazovania (vyžiadanie spisu zmenkového konania a vyšetrovacieho spisu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave a pod.). Zároveň sa k dôvodom nevykonania ďalších dôkazov okresný aj krajský súd vyjadrili spôsobom, ktorý najvyšší súd považoval za dostatočný. Tak ako už uviedol aj najvyšší súd, posúdenie dôvodnosti vykonania dôkazov patrí výlučne do právomoci súdu a nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov súdom alebo vykonanie aj nenavrhnutých dôkazov rozhodne nemožno považovať za vadu zmätočnosti konania (R 125/1999).

26. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a postupu najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľa a v jeho postupe či napadnutom rozsudku nevzhladol žiaden priestor na porušenie základných ľudských práv a práv sťažovateľa. Zároveň poukazuje na to, že skutočnosť, že sťažovateľ sa s postupom a právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti jeho napadnutého rozsudku či porušenia niektorého zo sťažovateľom označených základných práv a práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

27. Bez ohľadu na to, že žalovaný nebol povinný vysvetľovať, prečo v súlade so zákonom využil procesný úkon späťvzatia žaloby, vysvetľoval okolnosti vzniku zmenky a jej postupovania tak, ako mu boli známe, ako aj vzniku ujednaní. Zároveň si plnil záväzky vyplývajúce pre neho z ujednaní až do späťvzatia žaloby z racionálnych dôvodov (trestné konania, prerušenie zmenkového konania, nespokojnosť sťažovateľa, tvrdené zaplatenie zmenky a narastajúce trovy zmenkového konania...), v dôsledku čoho bolo nemožné, aby nastala odkladacia podmienka a od nej sa odvíjajúca povinnosť žalovaného úhrady ceny zmenky v prospech sťažovateľa. Zároveň nebolo preukázané, že by mal žalovaný z nesplnenia odkladacej podmienky akýkoľvek prospech, čo umocňuje aj fakt, že žalovaný pokračoval v zmenkovom konaní niekoľko rokov.

28. Tak, ako z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva právo procesnej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, či rozhodoval v súlade s jej vôľou a požiadavkami, tak z neho nevyplýva ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 251/03).

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdenú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia a jeho tvrdenie, že najvyšší súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami sťažovateľa v dovolaní, ústavný súd uvádza, že zo strany najvyššieho súdu nešlo len o tvrdené zhrnutie záverov súdov nižšieho stupňa, ale o vlastnú formuláciu záverov, ktoré nemôžu byť považované za nesprávne len z dôvodu, že sťažovateľovi nevyhovujú. Bolo by absurdné, aby najvyšší súd vytváral nové skutkové závery a právne posúdenia veci len pre dosiahnutie originality obsahu rozhodnutia.

30. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým rozhodnutím a obsahom napadnutých základných práv a práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. marca 2023

Robert Šorl
predseda senátu